

Sygn. akt III AUa 1539/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Beata Michalska

Sędziowie: SSA Janina Kacprzak (spr.)

del. SSO Anna Rodak

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Sztuka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 października 2015 r. w Ł.

sprawy (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.**

przy udziale zainteresowanych: T. B. (1), M. B., D. C., K. C., P. C., T. C., A. C., W. D., G. F., H. G., A. P., T. R., K. R., A. S., E. S., G. S., W. Ś., R. T. (1) i R. T. (2)

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.**

o wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne

na skutek apelacji (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 7 października 2014 r. sygn. akt V U 458/14

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. kwotę 2.280 (dwa tysiące dwieście osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.**

Sygn. akt: III AUa 1539/14

UZASADNIENIE

Decyzjami z dnia 16 stycznia 2014 roku Nr (...), Nr (...), Nr (...), Nr (...), Nr (...), Nr (...), Nr (...), Nr (...), Nr (...), Nr (...), Nr (...), Nr (...), Nr (...), Nr (...), Nr (...) i Nr 164/14 Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M.. ustalił podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne: emerytalne i rentowe, chorobowe, wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne pracowników (...) Spółki z o.o. w S.: M. B., A. S., A. P., K. R., D. C., T. B. (1), K. C., T. R., R. T. (2), G. F., R. T. (1), E. S., P. C., T. C., A. C., G. S., W. Ś., W. D. i H. G. w następujących miesiącach:

- w grudniu 2010 roku, w grudniu 2011 roku i w grudniu 2012 roku w odniesieniu do M. B., A. S., A. P., K. R., D. C., K. C., T. R., R. T. (2), G. F., R. T. (1), E. S., P. C., T. C., G. S., W. Ś., W. D. i H. G.;
- oraz w grudniu 2012 roku w odniesieniu do T. B. (1) i A. C..

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 7 października 2014 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim oddalił odwołania płatnika od powyższych decyzji.

Powyższe orzeczenie poprzedziły następujące ustalenia faktyczne:

Przedsiębiorstwo (...) Spółka z o.o. w G. jako pracodawca (płatnik składek), jest zobowiązany do odprowadzania składek do ZUS z tytułu ubezpieczeń społecznych pracowników, tj. ubezpieczenia emerytalnego, rentowego, chorobowego i wypadkowego oraz ubezpieczenia zdrowotnego. W ww. spółce funkcjonuje Zakładowy Fundusz Świadczeń Socjalnych. Pracodawca każdego roku przekazywał kwotę naliczonego odpisu podstawowego na dany rok kalendarzowy na odrębny rachunek bankowy Funduszu. W okresie od dnia 1 kwietnia 2006 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku obowiązywał u płatnika Regulamin Gospodarowania Środkami Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych z dnia 1 kwietnia 2006 roku ustalony przez Zarząd Spółki G. w porozumieniu z przedstawicielem załogi T. B. (2), następnie zmieniony aneksami z dnia 19 kwietnia 2007 roku, 30 listopada 2007 roku oraz 3 sierpnia 2009 roku. Zasady gospodarowania Funduszem oraz podział środków Funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej (preliminarz wydatków na dany rok) ustalał Zarząd jednostki w uzgodnieniu z przedstawicielem załogi. Podstawą przyznania pomocy socjalnej finansowanej z Funduszu było złożone na piśmie oświadczenie osoby uprawnionej wraz z wyliczoną wysokością dochodów brutto przypadających na osobę w rodzinie. W dniu 24 listopada 2010 roku Zarząd Spółki G. w porozumieniu z przedstawicielem załogi T. B. (2) postanowił udzielić pracownikom przedświątecznej pomocy materialnej finansowanej z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w zamian za bony towarowe ustalając następujące kryteria:

- przy dochodzie do 400% minimalnego wynagrodzenia na członka rodziny – pomoc finansowa w kwocie 700 złotych;
- przy dochodzie powyżej 400% minimalnego wynagrodzenia na członka rodziny – pomoc finansowa w kwocie 490 złotych.

W grudniu 2010 roku płatnik składek wypłacił z (...) 190 pracownikom, w tym zainteresowanemu, świadczenia przedświąteczne w kwotach po 700 złotych oraz jednemu pracownikowi – A. B. świadczenie przedświąteczne w kwocie 490 złotych.

Od dnia 1 stycznia 2011 roku zasady korzystania z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych u płatnika określał nowy regulamin z 2011 roku, ustalony jak poprzedni, przez Zarząd Spółki w porozumieniu z przedstawicielem załogi reprezentującym interesy pracowników – T. B. (2). Zakres osób uprawnionych do korzystania ze świadczeń z Funduszu był taki sam, jak w poprzednim regulaminie. Także na podstawie tego regulaminu przewidziano paczki świąteczne dla dzieci i młodzieży od 1 roku do lat 15 i bony towarowe, a także pozostałą pomoc finansową w formie zapomóg przyznawanych pracownikom lub członkom ich rodzin w przypadku indywidualnych zdarzeń losowych, klęsk żywiołowych, długotrwałej choroby lub śmierci. Podstawą przyznania pomocy socjalnej finansowanej z funduszu było złożenie na piśmie oświadczenia osoby uprawnionej wraz z wyliczoną wysokością dochodów brutto przypadających na osobę w rodzinie.

W dniu 18 listopada 2011 roku oraz w dniu 23 listopada 2012 roku Zarząd Spółki w porozumieniu z przedstawicielem załogi T. B. (2) postanowił udzielić pracownikom przedświątecznej pomocy materialnej finansowanej z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w zamian za bony towarowe, ustalając identyczne kryteria jak w 2010 roku.

W grudniu 2011 roku płatnik składek wypłacił z ZFŚS wszystkim pracownikom „świadczenie przedświąteczne” w tej samej wysokości, tj. w kwocie 700 złotych. W grudniu 2012 roku płatnik składek wypłacił z ZFŚS wszystkim pracownikom, „świadczenie przedświąteczne” w tej samej wysokości, tj. w kwocie 800 złotych.

Obowiązujące u płatnika kryterium podziału pomocy przedświątecznej między uprawnionych w postaci 400% minimalnego wynagrodzenia zostało zaproponowane płatnikowi przez przedstawiciela załogi T. B. (2), który wcześniej uzgadniał to kryterium z kadrową A. Ś. T. B. (2) i A. Ś. chcieli, aby jak największą liczbę pracowników mogli skorzystać

z pomocy przedświadczonej w takiej samej wysokości i dlatego wybrali takie kryterium. Do korzystania z pomocy przedświadczonej uprawnieni byli wszyscy pracownicy płatnika, za wyjątkiem członków zarządu Spółki.

Płatnik w spornym okresie 2010-2012 zatrudniał około 200 osób. W spornym okresie pracownicy otrzymywali wynagrodzenie w wysokości od minimalnego wynagrodzenia do około 6.000 złotych. Tylko zarobki w grupie kierowniczej przekraczały kwotę 6.000 złotych.

W celu uzyskania pomocy przedświadczonej pracownicy składali w spornych okresach płatnikowi pisemne oświadczenia o dochodach brutto na jednego członka rodziny. Dochody w przeliczeniu na jedną osobę kształtowały się u w rodzinach pracowników płatnika od kilkuset złotych (najniższy dochód w 2012 roku w przeliczeniu na osobę wynosił 271,84 złotych) do kilku tysięcy złotych (najwyższy dochód w 2012 roku wynosił 4.800 złotych na osobę). Kadrowa płatnika A. Ś. analizowała składane oświadczenia pod względem formalnym celem ustalenia w oparciu o próg dochodowy w wysokości 400% minimalnego wynagrodzenia na jednego członka rodziny wysokości należnej pracownikowi pomocy przedświadczonej.

W okresie od 12 września 2013 roku do dnia 30 września 2013 roku organ rentowy przeprowadził u płatnika kontrolę pod kątem prawidłowości i rzetelności obliczania składek na ubezpieczenia społeczne oraz innych składek, do których pobierania zobowiązany jest ZUS. Przeprowadzona kontrola wykazała, że płatnik składek w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenia zdrowotne nie uwzględnił przychodów osiągniętych przez pracowników ze środków finansowanych z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w postaci „świadczeń przedświadczonej”. Mając na uwadze wyniki kontroli ZUS wydał zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzję, w której ustalił podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe, wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne zainteresowanych: M. B., A. S., A. P., K. R., D. C., T. B. (1), K. C., T. R., R. T. (2), G. F., R. T. (1), E. S., P. C., T. C., A. C., G. S., W. Ś., W. D. i H. G..

Płatnik nie kwestionował rachunkowych wyliczeń podstaw wymiaru składek ustalonych przez ZUS w zaskarżonej decyzji, a jedynie twierdził, że sporne świadczenia jako świadczenia socjalne nie powinny być wliczane do podstawy wymiaru składek

W świetle tak poczynionych ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że odwołanie płatnika składek nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie spór dotyczył podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne pracowników podlegających, z mocy art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 81 ust. 1 i 6 oraz art. 83 ustawy z 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych ubezpieczeniom: emerytalnemu i rentowym, chorobowemu, wypadkowemu, oraz ubezpieczeniu zdrowotnemu. Sąd Okręgowy stwierdził, że zgodnie z regulacją zawartą w art. 18 ust. 1 i ust. 2 w zw. z art. 20 ustawy systemowej, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi przychód w rozumieniu ustawy z 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych. Zamknięty katalog przychodów, które nie podlegają uwzględnieniu do podstawy wymiaru składek zawiera rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. Zgodnie z treścią § 2 ust. 1 pkt 19 ww. rozporządzenia, nie stanowią podstawy wymiaru składek, świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Sąd Okręgowy odwołał się także do definicji działalności socjalnej określonej w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. Podniósł, że o tym, czy środki Funduszu zostały rozdysponowane zgodnie z kryterium socjalnym, decyduje sytuacja życiowa, rodzinna i materialna osób uprawnionych (art. 8 ust.1 cyt. wyżej ustawy), co oznacza, że kryterium socjalne musi być dostosowane do uprawnionej grupy w taki sposób, aby różna sytuacja życiowa, rodzinna, materialna poszczególnych osób wchodzących w skład tej samej grupy (pracowników płatnika) powodowała różną wysokość świadczeń, które otrzymują z Funduszu.

Sąd meriti zauważył, że świadczenia pieniężne zostały wypłacone przez płatnika ze środków przeznaczonych na cele socjalne, bowiem były to środki pochodzące z odpisu na zakładowy funduszu świadczeń socjalnych, zgromadzone na odrębnym rachunku bankowym. Nie ulega także wątpliwości, że wypłacone świadczenia przeznaczone na Święta Bożego Narodzenia stanowiły dla pracowników pomoc finansową, a zatem mieściły się w ramach szeroko pojętej działalności socjalnej. Jednak zakwalifikowanie danego świadczenia przyznawanego w ramach funduszu świadczeń socjalnych jako mieszczącego się w ustawowej definicji działalności socjalnej, nie oznacza automatycznie zdaniem Sądu Okręgowego, że wypłacone świadczenie realizuje cele socjalne. O tym, czy świadczenia wypłacane z funduszu świadczeń socjalnych realizują cele socjalne decyduje treść art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, z którego wynika, że przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z Funduszu uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu.

Sąd pierwszej instancji stwierdził, że regulaminy nie wprowadzały kryterium, od którego spełnienia zależała wysokość przyznawanej pomocy przedświątcej. W tym zakresie każdy regulamin odsyłał do decyzji pracodawcy (Zarządu Spółki). To pracodawca w uzgodnieniu z przedstawicielem załogi miał każdorazowo ustalać wysokość takiej pomocy, której udzielenie zależało od złożenia przez pracownika najpóźniej do 30 kwietnia każdego roku pisemnego oświadczenia z wyliczoną wysokością dochodów brutto przypadających na osobę w rodzinie. Zarząd Spółki w uwzględnieniu woli przedstawiciela załogi T. B. (2) ustalił w spornym okresie (2010-2012) dwa progi dochodowe, od których spełnienia była uzależniona wysokość pomocy przedświątcej. I tak, przy dochodzie do 400% minimalnego wynagrodzenia na członka rodziny pomoc przedświątca była wyższa, a przy przekroczeniu tego progu dochodowego – niższa. Wysokość pomocy przedświątcej zgodnie z przyjętym kryterium 400% minimalnego wynagrodzenia na jednego członka rodziny miała wynosić odpowiednio: w 2010 i 2011 roku – 700 złotych i 490 złotych oraz 800 złotych i 500 złotych w 2012 roku.

Zdaniem Sądu Okręgowego przyjęte przez pracodawcę przy wypłacie spornych świadczeń kryterium (400% minimalnego wynagrodzenia) nie doprowadziło do zróżnicowania wysokości wypłaconej pracownikom pomocy przedświątcej. Jeśli zważyć, że minimalne wynagrodzenie w spornym okresie wynosiło kolejno w 2010 roku – 1.317 złotych, w 2011 roku – 1.386 złotych, w 2012 roku – 1.500 złotych, to oznacza że pracownik, którego dochód w rodzinie nie przekroczył na jedną osobę w 2010 roku – 5.268 złotych, w 2011 roku – 5.544 złotych, w 2012 roku – 6.000 złotych, otrzymał pomoc przedświątca w wyższej wysokości. Większość pracowników płatnika nie osiągała nawet sama dochodów w takiej wysokości, nie mówiąc o ich przeliczeniu na jednego członka rodziny. Zarobki powyżej 400% minimalnego wynagrodzenia dotyczyły zaledwie kilku osób z grupy kierowniczej. Nawet jednak ich dochody, po przeliczeniu na jednego członka rodziny, za wyjątkiem jednej osoby w 2010 roku (A. B.), nie przekraczały tego progu.

Przyjęte przez pracodawcę przy wypłacie spornych świadczeń w 2010, 2011 i 2012 roku kryterium 400% minimalnego wynagrodzenia nie było wynikiem indywidualnej analizy sytuacji życiowej, materialnej i rodzinnej uprawnionych pracowników i tym samym nie realizowało kryterium socjalnego. Kryterium to zostało ustalone w takiej wysokości nie po to, aby dostosować je do indywidualnej sytuacji i potrzeb pracowników, ale po to by wszyscy pracownicy otrzymali pomoc przedświątca w takiej samej wysokości. Przed wypłatą spornych świadczeń analiza sytuacji rodzinnej i materialnej poszczególnych pracowników na podstawie złożonych przez nich oświadczeń sprowadzała się tylko do ustalenia, czy dochód w rodzinie pracownika nie przekracza 400% minimalnego wynagrodzenia na jedną osobę, a to zaś nie spełnia to wymogu indywidualnej analizy sytuacji rodzinnej, materialnej i osobistej pracownika, o którym mowa w art. 8 ust.1 o ZFŚS.

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutu skarżącego, że przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej dnia 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe nie wymagają, aby świadczenia z ZFŚS zostały przez pracodawcę przyznane pracownikom zgodnie z ustawą o ZFŚS. Sąd zauważył, że rozporządzenie jako akt podwykonawczy nie może być sprzeczne z ustawą, która jest aktem wyższej rangi. Wbrew zresztą zarzutom płatnika, z treści tego rozporządzenia nie wynika, aby określało ono szczegółowe zasady ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe w oderwaniu od ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, bowiem przepis § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia wyraźnie

stanowi, że podstawy wymiaru składek nie stanowią świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Użyty w tym przepisie zwrot „na cele socjalne” oznacza, że tylko te środki wydatkowane w ramach ZFŚS nie stanowią podstawy wymiaru składek, które realizują cele socjalne. Z kolei cele socjalne są realizowane wówczas, gdy ulgowe świadczenia są przyznawane pracownikom po analizie sytuacji materialno-życiowej uprawnionego, jak tego wymaga art. 8 ust. 1 ustawy o ZFŚS.

Nie ma racji skarżący podnosząc, że również inne świadczenia były przyznawane z ZFŚS w oparciu o zbliżone kryteria, a nie zostały zakwestionowane przez ZUS. Wprawdzie kryteria przyznawania pomocy z Funduszu były uzależnione od wysokości minimalnego wynagrodzenia, ale progi od których zależała wysokość świadczenia były zdecydowanie bardziej zróżnicowane. W regulaminie z 2006 roku w przypadku dofinansowania wypoczynku dla dzieci, wycieczek i imprez sportowo-rekreacyjnych, wczasów były aż 4 progi: do 200% wynagrodzenia minimalnego, powyżej 200 do 300% minimalnego wynagrodzenia, powyżej 300% do 400% minimalnego wynagrodzenia i powyżej 400% minimalnego wynagrodzenia – wówczas jednak dofinansowanie w ogóle nie przysługiwało. Tak samo kwestie dofinansowania wypoczynku dla dzieci regulował regulamin z 2011 roku. W przypadku dochodu ponad 400% minimalnego wynagrodzenia na członka rodziny dofinansowanie nie przysługiwało. Wyższe kryteria dochodowe były tylko w przypadku dofinansowania wycieczek turystycznych i imprez sportowo-rekreacyjnych.

Powyższe orzeczenie zaskarżył apelacją płatnik składek, zarzucając:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 18 ust. 1, art. 20 ust. 1, w zw. z art. 21 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 81 ust. 1 i ust. 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki społecznej finansowanych ze środków publicznych oraz § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, poprzez uznanie, że wypłacona pomoc przedświadczeniowa stanowiła podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe, pomimo sfinansowania jej w całości ze środków funkcjonującego u płatnika składek Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych;
2. oparcie rozstrzygnięcia na błędnie ustalonym stanie faktycznym, poprzez przyjęcie, że płatnik przy wypłacie spornych świadczeń w latach 2010, 2011, 2012 nie brał pod uwagę indywidualnej analizy sytuacji życiowej, materialnej i rodzinnej uprawnionych pracowników, podczas gdy w oparciu o składane przez uprawnionych oświadczenia oraz dane będące w posiadaniu pracodawcy płatnik miał możliwość dokonania oceny sytuacji życiowej, materialnej i rodzinnej pracowników.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołań płatnika składek, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji lub uchylenie wyroku w całości i poprzedzających go decyzji organu rentowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez organ rentowy, a nadto o zasądzenie na rzecz odwołującego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu.

Rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest prawidłowe znajdując oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i obowiązujących przepisach prawa. Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonał analizy zebranych dowodów, nie naruszając zasady wynikającej z przepisu art. 233 k.p.c. poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i w konsekwencji dokonał prawidłowej subsumpcji prawa materialnego. Na poparcie swojego stanowiska Sąd Okręgowy przywołał ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych w zakresie wyjaśniającym, jakie świadczenia wypłacone pracownikom mogą być uznane za świadczenia socjalne oraz, jakie konsekwencje na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych wywołuje nieuznanie wypłaconych świadczeń za świadczenia socjalne. Sąd Apelacyjny w całości podziela zarówno ustalenia

faktyczne Sądu meriti, jak i rozważania prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie znajdując żadnych podstaw do jego zmiany, bądź uchylecia.

Przedmiotem niniejszej sprawy jest spór dotyczący podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne pracowników (podlegających, z mocy art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 121), ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, i z mocy art. 11 pkt 1 i art. 12 pkt 1 tej ustawy, ubezpieczeniom chorobowemu i wypadkowemu) oraz podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne na podstawie art. 81 ust. 1 ustawy z 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz.U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.), gdyż organ rentowy ustalił nową, wyższą podstawę wymiaru tych składek, wliczając do niej świadczenia socjalne wypłacone zainteresowanemu pracownikom.

Stosownie do przepisu art. 18 ust. 1 w związku z art. 20 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi przychód, o jakim mowa w art. 4 pkt 9 i pkt 10 ww. ustawy. Zgodnie z art. 4 pkt 9 użyte w ustawie określenie przychód oznacza przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu: zatrudnienia w ramach stosunku pracy, pracy nakładczej, służby, wykonywania mandatu posła lub senatora, wykonywania pracy w czasie odbywania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania, pobierania zasiłku dla bezrobotnych, świadczenia integracyjnego i stypendium wypłacanych bezrobotnym oraz stypendium sportowego, a także z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności oraz umowy agencyjnej lub umowy zlecenia, jak również z tytułu współpracy przy tej działalności lub współpracy przy wykonywaniu umowy. Do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne pracowników stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe tych osób (art. 81 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych). W świetle art. 12 ust. 1 ustawy z 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jednolity: Dz.U. 2012. 361), za przychody ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej oraz spółdzielczego stosunku pracy uważa się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze, bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych. W związku z powyższym wartość świadczeń przedświadczeniowych uzyskanych od pracodawcy jest przychodem pracownika. Wyłączenia z podstawy wymiaru składek wynikają z rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, zgodnie z którym nie stanowią podstawy wymiaru składek, świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych.

Z niespornych ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że u płatnika składek - Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. w spornym okresie obowiązywał od dnia 1 kwietnia 2006 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku Regulamin Gospodarowania Środkami Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych z dnia 1 kwietnia 2006 roku, a od dnia 1 stycznia 2011 roku nowy regulamin z 2011 roku, ustalony jak poprzednio przez Zarząd Spółki w porozumieniu z przedstawicielem załogi reprezentującym interesy pracowników – T. B. (2). Regulaminy nie wprowadzały kryterium, od którego spełnienia zależała wysokość przyznawanej pomocy przedświadczeniowej. W tym zakresie każdy regulamin odsyłał do decyzji pracodawcy (Zarządu Spółki), który w uzgodnieniu z przedstawicielem załogi miał każdorazowo ustalać wysokość takiej pomocy, której udzielenie zależało od złożenia przez pracownika najpóźniej do 30 kwietnia każdego roku pisemnego oświadczenia z wyliczoną wysokością dochodów brutto przypadających na osobę w rodzinie. Zarząd Spółki, w uwzględnieniu woli przedstawiciela załogi T. B. (2), ustalił w spornym okresie (2010-2012) dwa progi dochodowe, od których spełnienia była uzależniona wysokość pomocy przedświadczeniowej. Wysokość pomocy przedświadczeniowej, zgodnie z przyjętym kryterium 400 % minimalnego wynagrodzenia na jednego członka rodziny, miała wynosić odpowiednio: w 2010 i 2011 r. – 700 zł i 490 zł oraz w 2012 r. 800 zł i 500 zł.

Odnosząc się do zarzutów apelacji, w pierwszej kolejności stwierdzenia wymaga, że zarzut skarżącego dotyczący naruszenia prawa procesowego należy uznać za chybiony. Skarżący niezasadnie zarzuca, że Sąd Okręgowy błędnie

przyjął, że płatnik przy wypłacie spornych świadczeń w latach 2010, 2011, 2012 nie brał pod uwagę indywidualnej analizy sytuacji życiowej, materialnej i rodzinnej uprawnionych pracowników. Jak wynika z niekwestionowanych ustaleń Sądu Okręgowego, Sąd ten ustalał, jakie wynagrodzenia otrzymali pracownicy spółki w latach 2010, 2011 i 2012 i z ustaleń tych wynika, że były one różne. Jak wynika z zeznań świadka T. B. (2) złożonych na rozprawie w dniu 25 września 2014 r. pensje pracowników nie były zbyt wysokie, a przyjęte kryterium socjalne miało zapewnić jak największą pomoc w okresie świątecznym. Świadek wiedział, jakie są zarobki pracowników w firmie, że wynoszą ok. 2500 netto z wahaniami ok. 500 zł i dlatego zaproponował kryterium socjalne w wysokości 400% minimalnego wynagrodzenia. Intencją przedstawiciela załogi było, aby wszyscy pracownicy otrzymali z ZFŚS świadczenia w jednakowej wysokości. Cel jakim było otrzymanie przez pracowników świadczeń w jednakowej wysokości wynika też z zeznań członka zarządu spółki (...), A. G.. Zeznał on bowiem, że brak zróżnicowania przy udzielaniu pomocy wynikał z przyjętego kryterium jej przyznawania, który ustalony został zgodnie z wolą zatrudnionych pracowników. Z zeznań tych wynika również, że spośród zatrudnionych pracowników w liczbie ogólnej około 200 osób, po pierwszej wypłacie świadczeń okazało się, że tylko jednemu pracownikowi wypłacono niższe świadczenie, a wszyscy pozostali otrzymali je w jednakowej wyższej wysokości. Mając na uwadze powyższe okoliczności należy stwierdzić, że nawet gdyby przyjąć, że pracodawca miał wszystkie informacje potrzebne do oceny sytuacji życiowej, materialnej i rodzinnej uprawnionych pracowników, to z okoliczności faktycznych wynika, że tego nie zrobił, bowiem nie odzwierciedla tego przyjęte przez płatnika kryterium socjalne w wysokości 400% minimalnego wynagrodzenia, które w żaden sposób nie różnicuje wysokości otrzymywanych przez pracowników świadczeń przedświątecznych z ZFŚS.

Nietrafne okazały się również zarzuty naruszenia prawa materialnego art. 18 ust 1, art. 20 ust. 1, w zw. z art. 21 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 81 ust. 1 i ust. 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki społecznej finansowanych ze środków publicznych oraz § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, poprzez uznanie, że wypłacona pomoc przedświąteczna stanowiła podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe, pomimo sfinansowania jej w całości ze środków funkcjonującego u płatnika składek Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy wyczerpująco wyjaśnił dlaczego otrzymane przez zainteresowanych pracowników kwoty pieniężne stanowią podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne, mimo że faktycznie zostały wypłacone z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń na okoliczność, czy wypłacone kwoty były rzeczywiście świadczeniami socjalnymi w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych i doszedł do trafnego wniosku, że sporne kwoty nie były takimi świadczeniami, a zatem na mocy art. 18 stanowią podstawę wymiaru składek. Sąd meriti słusznie wskazał, że o tym, czy środki Funduszu zostały rozdysponowane zgodnie z kryterium socjalnym, decyduje sytuacja życiowa, rodzinna i materialna osób uprawnionych (art. 8 ust.1 ustawy o zfsś), co oznacza, że kryterium socjalne musi być dostosowane do uprawnionej grupy w taki sposób, aby różna sytuacja życiowa, rodzinna, materialna poszczególnych osób wchodzących w skład tej samej grupy (pracowników płatnika) powodowała różną wysokość świadczeń, które otrzymują z Funduszu. Z ustaleń Sądu Okręgowego wynika tymczasem, że sytuacja życiowa, rodzinna i materialna zainteresowanych pracowników była w latach 2010 - 2012 różna i różne były dochody na jednego członka rodziny tych pracowników.

Zgodnie z treścią art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz.U. z 1996 r. Nr 70 poz. 335 ze zm.), przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z Funduszu uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu. Fundusz Świadczeń Socjalnych jest instytucją prawną, która ma łagodzić różnice w poziomie życia pracowników i ich rodzin. Jest on wyrazem funkcji społecznej zakładu pracy, zaś jego adresatami są zwłaszcza rodziny o najniższych dochodach i im gorsza jest sytuacja osoby uprawnionej, tym wyższe powinno być świadczenie. Art. 8 ust. 2 ustawy wymaga by pracodawca w regulaminie - uzgodnionym z zakładowymi organizacjami związkowymi - ustalił między innymi „warunki korzystania przez osoby uprawnione z usług i świadczeń finansowanych z Funduszu”. Treść art. 8 ust. 1

ustawy uzasadnia przy tym tezę, że pracodawca nie może ustalić tych warunków według wybranych przez siebie kryteriów, z pominięciem naczelnej zasady wyrażonej w tym przepisie, zgodnie z którą przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z Funduszu zostało uzależnione wyłącznie od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu. Jest to tzw. kryterium socjalne, którego przyjęcie przez ustawodawcę prowadzi do wniosku, że jest wykluczone przyznawanie ulgowych usług i świadczeń z Funduszu ogółowi zatrudnionych w tej samej wysokości, według zasady "każdemu po równo". Doświadczenie życiowe pokazuje zarazem, że jest mało prawdopodobne, by dwie osoby uprawnione pozostawały w jednakowej sytuacji materialnej, życiowej i rodzinnej, a tylko taka (lub bardzo zbliżona) pozwalałaby na przyznanie świadczeń w tej samej wysokości. Możliwość taką tym bardziej należy wykluczyć, gdy uprawnionymi jest kilka, kilkanaście, czy kilkadziesiąt osób (por. wyrok SN z 20.08.2001r., I PKN 597/00, OSNP 2003/14/331).

W niniejszej sprawie nie dokonano podziału środków z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych w oparciu o kryterium socjalne. W spornych okresach wszystkim pracownikom, za wyjątkiem jednego, pracodawca wypłacił z ZFŚS jednakowej wysokości kwoty, choć niewątpliwie ich sytuacja socjalna była zróżnicowana. Nie była ona jednak badana, a ustalone kryterium 400 % minimalnego wynagrodzenia na jednego członka rodziny w rzeczywistości nie doprowadziło do zróżnicowania wysokości wypłaconych świadczeń. Z materiału dowodowego zebranego w sprawie jednoznacznie wynika, że kryterium o takiej treści zostało ustalone właśnie w tym celu, aby nie różnicować pracowników i aby wszystkim wypłacić pomoc świąteczną po równo. Kryterium to z założenia więc nie miało różnicować pracowników pod względem socjalnym, a miało spowodować ich zrównanie i wypłatę świadczeń w jednakowej wysokości. To, że nie było to kryterium różnicujące, a zrównujące, oraz, że taki właśnie był cel wprowadzenia takiego kryterium wynika jednoznacznie z zeznań T. B. (2). Ustanowienie progu dochodowego przypadającego na jednego członka w rodzinie w wysokości 400 % minimalnego wynagrodzenia, czyni to kryterium jedynie pozornym kryterium socjalnym, bowiem takie same świadczenia z funduszu socjalnego otrzymali pracownicy będący w różnej sytuacji rodzinnej, majątkowej i życiowej.

W tej sytuacji podzielić należy stanowisko Sądu Okręgowego, że wypłata spornych świadczeń, które w istocie nie mają charakteru socjalnego, jest przychodem pracownika w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy z 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych, który to przychód stanowi podstawę wymiaru składek zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy systemowej w związku z § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej dnia 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe. Jest to przychód ze stosunku pracy, zaś przyznane pracownikom spółki sporne świadczenia jedynie pozornie były uzależnione od ich sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej, a zatem ich wypłacenie wszystkim pracownikom w jednakowej wysokości spowodowało, że świadczenia te trzeba ocenić jako świadczenie dodatkowe pracodawcy, a nie świadczenia z funduszu świadczeń socjalnych, ze wszystkimi tego konsekwencjami prawnymi tak wobec pracowników, jak wobec płatnika składek.

Nietrafny jest zarzut naruszenia prawa materialnego § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia M.P. i P.S. z 18.12.1998 r. Przepis ten nie może być interpretowany z pominięciem treści art. 8 ust. 1 ustawy z 4.03.1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. Kwestia ta była przedmiotem rozważań SN, który w wyroku z dnia 16.09.2009 r. (I UK 121/09), wyraził stanowczy pogląd, że jeżeli wypłata bonów towarowych nie ma charakteru socjalnego, gdyż nie wiąże otrzymania bonów z kryterium socjalnym, to bony należy uznać za przychód w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym, który to przychód stanowi podstawę wymiaru składek.

W konsekwencji powyższych rozważań, Sąd Apelacyjny dzieląc w pełni stanowisko Sądu Okręgowego i nie znajdując podstaw do uwzględnienia zarzutów apelacji w zakresie prawa procesowego i materialnego, na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w punkcie pierwszym sentencji.

O kosztach postępowania sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 i § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego urzędu (Dz. U. Nr 163 poz.1349 ze zm.).

Sędziowie: Przewodniczący: